

SCÉNÁŘ – Zdeněk Dymák

Tento příběh vypráví o životě pana Zdenka Dymáka, který se narodil 29. 7. 1923 v Humpolci. Velmi brzo se s rodiči přestěhoval do Chrudimi a pak i se svou nově narozenou sestrou do Pardubic, kde začal chodit do školy. Dům, ve kterém tehdy rodina bydlela, po čase změnil majitele a stal se jim jistý pan Novák.

Protože to byl velkej sokol a naše máma byla velká sokolka, tak se jednou domluvili a máma slíbila, že bude dělat tady správcovou.

Za okupace se značně zpřísnila kázeň a začalo platit jedno důležité pravidlo.

Absolutně neprovokovat, to znamená, nesměli jsme větrat, nevím z jakých důvodů. Tam se stal případ, že klukovi bylo nějak divně, otevřel okno, dostal dvojku z mravu, protože prej to je provokace, aby nám školu nezavřeli.

Rodinu v té době také postihla tragédie. Sestře pana Dymáka nejel z Chrudimi vlak a tak musela jít pěšky do Pardubic. Při cestě se bohužel nachladila a za pár měsíců těžké nemoci podlehla. Další vzpomínka, která se Zdeňkovi Dymákovi vryla nesmazatelně do paměti, byla z konce války.

Bylo to v květnu, Němci už pomalu odjížděli, a když předávali moc na oberlandrátu, tak jeli s pásákem od Zelený brány směrem jako k nádraží a proti nim šel průvod našich legionářů s vlajkou a já nevím s čím vším, s nějakýma transparentama a ted' ty se potkali, to pamatuju jak dneska, to bylo ode mě na dvacet metrů. Ten s tím pásákem zatočil takhle volant na toho vedoucího, co byl legionář, jo a doslova vám ho přejel tím předním kolem.

Ve volbách v roce 1948 vyhráli komunisté a matka sokolka se s tím nesmířila. Její psychický stav se navíc kvůli nevlídným sousedům zhoršil až natolik, že se začala chovat paranoidně i ke členům rodiny.

Já jsem přišel domů třeba v jeden den z práce už pozdě večír, zkouším dveře a ono nic. Tak zatlačím a ted' slyším, jak vevnitř mluví. Tak jsem říkal, je tohle to možný? Tak jsem do dveří vrazil, ona zatloukla dveře hřebíkama, abych se nedostal domů.

Všechny tyto zážitky utvrdily Zdeňka Dymáka v názoru na totalitní režimy.

Mám ten osobní názor, tyhle ty diktátorský režimy jak jak komunismus, tak nacismus, nemaj od sebe daleko v tom, jak dovedou tu lidskou bytost zvládnout.